

Зарічненка лікує жінок в Йорданії

Двадцять два роки живе і працює в далекій Йорданії лікар акушер-гінеколог, уродженка Зарічного Оксана Шершун (Аль Тавіль Юсеф). Понад дев'ять з них – наша землячка веде прийом пацієнток у власній клініці.

Ще з дитинства Оксана мріяла про те, що стане лікарем. Початок сімейної медичної династії поклала її мама Надія Михайлівна. Адже має за плечима майже сорок дев'ять років стажу на ниві охорони здоров'я. Починала свій трудовий шлях з Локницького ФАПУ, трудилась у Вовчицях, а потім ще 22 роки в гінекологічному відділенні районної лікарні, а також має двадцять років стажу в інфекційному відділенні цього закладу. Саме пані Надія з небиякою гордістю повідала мені про успіхи своєї доньки. Певне, далеко не кожній людині вдається добитися шани й визнання не на рідних теренах, а далеко за її межами. Та ще й в країні, що славиться своїм достатком. Адже грошова одиниця цієї арабської держави у півтора раза дорожча від долара, вища за євро, вже не кажучи про нашу гривню. Й те, що нині Оксана має власну жіночу консультацію, або ж, як в Амані її називають клініка Аль Тавіль Юсеф (це прізвище Оксани по чоловіку) – свідчення високого професіоналізму лікарки та довіри її пацієнтів.

- Після закінчення школи із срібною медаллю, Оксана успішно поступила до Львівського медичного університету. Згодом цей заклад закінчив ще й мій молодший син Леонід, - розповідає Надія Михайлівна. - Студентами Львівського медичного були мої невістка Наталя та зять Юсеф. Юсеф –

англійську мову, а згодом мала отримати в посольстві Йорданії в Москві візу. Коли оформила всі документи, зрозуміла, що залишилась без копійки. Сіла під посольством у роздумах, що робити. Вийшов один із співробітників консульства, молодий араб і поцікавився, в чому справа, коли почув, що бракує на дорожню грошей, вийняв з кишені 20 доларів і побажав щасливої дороги. Початок життя в Йорданії був не надто солодким. Якщо свекруха сприйняла Оксану відразу, погодився з вибором сина і батько, то дуже насторожено до молодої українки поставились брати Юсефа. Вони ніяк не могли зрозуміти, чим вона краща за арабських дівчат. Відрадно, що нині вони всі – велика дружина

сана зрозуміла, що має достатньо сил, аби відкрити власну клініку. Вже 9 років, як коло її пацієнток росте. Вона веде й вагітних жінок, приймає пологи в арабок, при потребі, оперує. Часто її, як хорошого спеціаліста-гінеколога, запрошують на консультації чи операції до інших клінік або лікарень.

- Я дуже пишаюся своєю донькою, - каже Надія Михайлівна. - Вона з тих людей, що звикли всього досягати своїм трудом, своєю працею. Нічого, що не місцева, а захистилась з першого разу. А ось зятеві, хоч і араб, а довелося через півроку повторно захищатись. Ми з чоловіком тричі були в Йорданії (на фото). Бачили, з якою повагою там відносяться до нашої доньки. Й не лише роди-

араб. Народився і виріс в Амані - столиці Йорданії, в багатодітній родині військового, має ще шестеро братів та 4 сестри. Оксана закінчила два курси навчання, коли він поступив в університет. А вже в Йорданії 12-річна школа. А після неї він в Азербайджані опановував російську мову і лише згодом приїхав до Львова. Його навчання оплачувала Йорданія, позаяк батько військовий. Жили з Оксаною на одному поверсі в університеті. Познайомились, сподобались одне одному. Пригадую, як я була проти їх шлюбу. А тепер розумію вибір дочки – Юсеф дуже добра людина, такий простий, щирий чоловік. Дала згоду на одруження, коли діти пообіцяли, що залишаться жити в Україні. Але ж то був початок розрухи. Не було ні коштів, ні можливості нормально працювати. Юсеф навіть не мав права проходити у нас інтернатуру. А вже держава платила за його навчання, тож повинен був віддати їй належне. Поїхав в Аман влаштувати свої справи, а Оксана, тим часом, почала вже працювати в Зарічному. грошей тоді не платили, були страшні затримки по зарплаті. Тож Юсеф студентами – арабами, які навчались у Львові, передав їй кошти і попросив приїхати до нього. Пам'ятаю, скільки клопотів випало на долю доньки. А вже спочатку мала перевести свій диплом на

нині вони всі – велика дружна родина. І Оксану сприймають як сестру.

Своєю невимовною працездатністю вона довела своє право почуватися на чужині рівною серед рівних. Оксана вивчила досконало арабську мову, з такою ж легкістю володіє англійською, адже вся медицина в Йорданії базується на англійській мові. Свій трудовий шлях в Амані розпочинала акушеркою в одній із монастирських лікарень. Згодом перейшла на роботу в державну клініку. Отримувала мінімальну зарплатню, бо ж не мала вищої кваліфікації. Для цього потрібно було пройти клінічну чи аспірантуру. Обоє з Юсефом вирішили продовжити навчання в Львівській аспірантурі. На той час у подружжя вже була донька Саміра, Оксана була знову вагітна. Переліт в Україну дався взнаки. У Зарічному в неї почались передчасні пологи. Тож Діана з'явилась на світ в рідному селищі Оксани. І навіть має українське свідоцтво про народження. Обидві доньки мають і подвійне громадянство. А ось Оксана, попри те, що живе і працює в Йорданії вже 22 роки, воліла полишитись громадянкою України. Через місяць-другий після народження доньки вони повернулись назад в Йорданію. Виглядає, навчатись в аспірантурі можна було й при їх клініці. То був тяжкий період: робота, чергування, навчання. Та вони витримали. Згодом Ок-

на зятя, а й пацієнти докторки Оксани. Буває, що донька приїздить до нас у відпустку, планує побути довше, а не виходить. Тиждень-другий і вже їй телефонують: «Доктора, коли приїдете?» Юсефа теж поважають на роботі. Він – дитячий лікар, а ще має посаду начмеда в державній клініці. Старша внучка Саміра вже студентка 2 курсу медичного університету при республіканській лікарні. Буде лікарем-лаборантом. Молодша ще вчиться в приватній школі, їй лише 15 років. При кожній школі, чи то державній, чи приватній, є автобуси, які приїзять за учнями прямо додому, супроводжує дітей в поїзді вчителька. Так само дітей розвозять після занять у школі. Хочу сказати, що там, в Амані, дуже багато наших українців. Всі вони єднаються до гурту, спілкуються. Донька особливо дружить з Оленою, жінка родом з Дніпра, та з Лілею із Луганська. Коли там почалась війна, Ліля забрала до себе в Йорданію своїх батьків. Бачте, як життя складається.

Надія Михайлівна повідує й про захоплення доньки, такі незвичні для арабських жінок. Оксана, хоч має обмаль часу, займається вишивкою. Навіть мамі рушник на ікони там вишила, хоча з дещо не звичним для нас орнаментом. А ще – в'язе спицями, гачком, кроїть, шиє. До всього має наша землячка талант. Справжня українка, хоч і живе в Йорданії.

Галина ГАВРИЛОВИЧ